

AMY LE FEUVRE

Prietenul nevăzut

Traducere din limba engleză
Diana Stănciulescu

editura
Σοφία

București

Cuprins

I. Un nou „acasă”	5
II. Luarea unei atitudini	17
III. Motivul	31
IV. O ofertă profesională	45
V. Prilejuri spre mai bine	57
VI. Doar un prieten	69
VII. O nouă cunoștință	81
VIII. Purtați unul către celălalt	93
IX. Zile tihnite	105
X. Cândva	117
XI. O altfel de atmosferă	129
XII. O încercare	141
XIII. În căutarea unui cămin	155
XIV. Curtată și cucerită	169
XV. Nori la orizont	181
XVI. Zile mohorâte	195
XVII. Zorii	207
XVIII. Cununați	219
XIX. Prieteni vechi	231

CAPITOLUL I

Un nou „acasă”

*Schimbarea ar trebui să ne fie stăpână,
Altfel ființa noastră ar rugini în delăsare...
(Tennyson)*

Un câmp auriu de porumb în lumina tihnită a unei amiezi calde de august... Într-un capăt al câmpului mărginit de un lan verde se află câțiva ulmi umbroși, sub care șade o tânără ce privește în jur visătoare, tăcută și liniștită, cu capul rezemat de un trunchi bătrân și noduros. Un cap mic, încadrat de păr negru și ondulat; ochii albastru-cenușii, genele negre și arcuite – probabil acestea erau trăsăturile ei distinctive. N-aș putea spune mai multe, căci este greu să-ți faci propria descriere, iar eu, Hilda Thorn, eram cea care stătea la umbra copacului.

Înainte de mine se întindea un peisaj minunat. Dincolo de lanurile de porumb se afla o vale verde, iar în depărtare se zăreau dealurile albastrii și mlaștinile. Sufletul meu își găsea odihna în liniștea dulce care mă înconjură, căci privirea mea trecea de la frumusețile naturii la Biblia pe

care o țineam pe genunchi. Un singur cuvânt îmi stăruia în minte: „Retrage-te¹...”

La zece ani am rămas orfană, întrucât ambii mei părinții au murit în India, în timp ce eu mă aflam la un internat din Anglia, unde am rămas până la vârsta de nouăsprezece ani, apoi am ajuns la o verișoară mai în vârstă care locuia în Londra și, vreme de trei ani, am dus o viață monotonă într-un plicticos cvartal londonez, frecventând rareori alți oameni, cu excepția unor doamne în vârstă și a câtorva clerici. Dar viața mi s-a schimbat brusc. Tutorele meu, care locuise până atunci în străinătate împreună cu familia lui, revenind în Anglia și-a dorit să mă mut împreună cu ei. Verișoara mea s-a arătat chiar nerăbdătoare să răspund acestei schimbări.

– Ești prea tânără, draga mea, mi-a spus ea, și este firesc să te întâlnești cu tineri ca tine și să vezi lumea. Eu încep să prefer singurătatea, deci nu-ți voi duce lipsa.

Reglarea formalităților n-a durat mult, și în curând am părăsit Londra pentru minunatul conac al tutorelui meu din Hertfordshire. Viața cea nouă îmi trezea atât curiozitatea, cât și o anumi-

---

¹Expresia „*dwell deep*”, care a dat titlul cărții, revenind ca un leitmotiv de-a lungul întregului roman, este preluată din Ieremia, capitolul 49, versetul 8, și prezintă dificultăți aparte de traducere. În varianta ortodoxă a Bibliei sinodale expresia este tradusă prin „Ascundeți-vă în peșteri”, iar în varianta Anania, prin „Săpați adânc pentru o locuință”. Sensul expresiei în cazul de față este unul metaforic, de aceea am optat pentru redarea ei prin „Retrage-te/Stai deoparte” (*n. red.*).

tă timiditate. Însă, în timpul șederii mele la Londra, a mai avut loc o schimbare majoră în viața mea, depășind-o, poate, pe cea de dinainte. Fusesem crescută într-un spirit religios, îmi spuneam rugăciunile dimineața și seara, citeam zilnic din Biblie, însă, în ciuda tuturor acestor forme exterioare, credința mea era una slabă.

Mă tem că toate gândurile mele erau îndreptate spre lume și lucrurile lumesti. La școală am fost destul de populară printre colegile mele, care m-au asigurat că eram înzestrată cu mult mai mult decât cu frumusețe fizică și, cu toată neștiința și lipsa de experiență a adolescenței, îmi făceau planuri strălucite despre propunerile de căsătorie și despre vremurile minunate ce mă așteptau. Le ascultam și mă amuzam pe seama acestora, totuși de fapt mă topeam în monotonia imperturbabilă din casa verișoarei mele și tânjeam după o schimbare în viața noastră dominată de rutină.

Într-o seară, am participat la niște slujbe care s-au ținut în biserica noastră și, pentru prima oară, am văzut viața și moartea așa cum sunt în realitate. Zile întregi am fost tulburată și m-am întors cu seriozitate la Biblia mea, căutând alinare și îndrumare. În cele din urmă, m-am luminat, căci am înțeles că Hristos S-a întrupat ca om asemenea mie, păcătoasa, și că eu trebuie să vin ca un copilaș să-I cer iertarea pentru care a venit și pe care mi-o oferea acum, pur și simplu.

Din clipa aceea m-am simțit copleșită de bucurie, fiindcă fiecare zi mă aducea mai aproape de Mântuitorul meu și simțeam că viața nu mai poate fi monotonă când sunt atâtea posibilități de a lucra pentru El și de a le vorbi altora despre El. Dorul meu după o viață veselă și lumească s-a risipit, iar în inima mea s-a pogorât o pace adâncă și odihnitoare, ce nu m-a mai părăsit.

Când i-am împărtășit această experiență verișoarei mele, a părut derutată și a clătinat din cap.

– Tinerii de azi trec dintr-o extremă în alta. Dar, draga mea, fiindcă te văd fericită, nu am de gând să mă amestec în convingerile tale.

Apoi a intrat în scenă tutorele meu, un domn sobru, cu părul grizonat. Demisionase de curând dintr-un regiment de cavalerie din India, dar încă păstra aerul unui ofițer obișnuit să dea ordine. A stat cu noi, în capitală, doar câteva zile, după care m-a condus la conacul lui de la țară. A fost o experiență foarte stranie și, cu toate că doamna Forsyth m-a întâmpinat călduros, îmi dădeam seama că eram obiect de curiozitate și critică din partea celor trei fiice ale lor, foarte vioaie și vorbărețe. Cei doi fii mai mari completau tabloul familial, dar amândoi păreau să stea pe lângă casă fără să facă mai nimic. Ulterior am aflat că Hugh, cel mai mare dintre ei, colabora cu niște reviste științifice, scriind de zor. Adevseea mergea la Londra și se implica în proiecte literare.

În prima noapte în care am pus capul pe pernă acolo am fost neliniștită și îngrijorată. Cu toate că nu petrecusem prea mult timp cu ei, din conversațiile care se purtau în jurul meu știam că nimeni dintre cei de față nu împărtășea aceleași convingeri religioase ca mine. Oare cum aș putea eu, o începătoare în viața creștină, să-mi păstrez convingerile în mijlocul acestei familii ferice și fără griji, care deja mă includea în planurile ei cu privire la dansuri și spectacole de teatru din împrejurimi? A doua zi, după-amiaza, m-am scuzat invocând oboseala călătoriei și am văzut cum fetele pleacă la tenis însoțite de mama lor. Dar eu, cu Biblia în mână, m-am strecurat afară și mi-am găsit un loc, după cum spuneam mai devreme, lângă lanul de porumb, liniștit și scăldat în lumina soarelui.

Oare din întâmplare privirea mi s-a oprit asupra celor două cuvinte din cartea profetului Ieremia? Nu cred! Ascultasem și o predică despre ele, iar acum m-am aninat de acest gând, căci le-am descoperit frumusețea și tăria.

„Retrage-te!” O, dar cât nu m-am rugat în tăcere pe când stăteam în lanul de porumb, sub cerul senin, dorindu-mi ca zi de zi, ceas de ceas, să mă pot retrage în adâncimea vieții duhovnicești! Oare îmi puteam hrăni și înviora sufletul în tăcere, chiar și în mijlocul râsetelor și sporovăielii din jurul meu? Doar aveam tot timpul alături de mine un Prieten nevăzut, în Care îmi căutam

sprijinul și îndrumarea pentru orice amănunt al vieții mele!

Iată cum stăteam, bucurându-mă de aerul dulce și proaspăt al vieții de la țară, simțindu-mă nespus de recunoscătoare pentru acest răstimp liniștit. Deodată, lătratul unui câine și vocile unor bărbați m-au trezit din gândurile mele, iar în clipa următoare Kenneth Forsyth a sărit peste gardul din apropiere și a venit spre mine însoțit de un prieten cam de aceeași vârstă cu el.

– Bună! a exclamat el când m-a văzut. Să fie chiar domnișoara Thorn? Și pe deasupra singură? Păcat că nu te-au însoțit și fetele! Aș vrea să ți-l prezint pe prietenul meu, căpitanul Gates. Văd că ți-ai ales un loc răcoros. Ne permiți să împărțim cu tine acest loc retras? Tocmai ne plângeam de căldură și tânjeam după puțină umbră.

Fără să mai aștepte răspunsul meu, se aruncă pe iarbă lângă mine, iar căpitanul Gates se reze-mă alene de un copac din apropiere.

Această întrerupere m-a derutat un pic și nu îmi venea să mai rămân acolo, cu ei. Kenneth nu-mi era decât un străin, cel puțin deocamdată. Avea o intonație ghidușă, zeflemitoare atunci când îmi vorbea, iar sora lui cea mai mică, Violet, o fată deșteaptă și energică de paisprezece ani, îmi mărturisise cu o seară înainte că „Lui Kenneth îi place la nebunie să-i tachineze pe ceilalți, le ține socoteala tuturor și îi imită – un-ori chiar și când aceștia sunt de față”.

Am închis Biblia fără să spun nimic. Primul impuls a fost să o ascund, dar m-am abținut, căci gestul n-ar fi fost vrednic de un creștin. După aceea le-am spus veselă:

– Îmi place tare mult aici! Nici nu știți ce bine este, mai ales după fumul și zgomotul Londrei, să găsești un loc ca acesta! Surorile tale m-au invitat să le însoțesc azi, dar m-am simțit puțin obosită și am preferat să vin înapoi.

– Ți place solitudinea? vru să știe căpitanul Gates. Aș înclina să cred că majorității fetelor nu le place.

– Uneori da, îmi place, am răspuns încet.

– Cum s-a întâmplat în această după-amiază, de pildă, spuse Kenneth râzând. Dar prea multă solitudine nu le face bine celor tineri, așa că o vom întrerupe într-un scop nobil. Altfel tinerii devin melancolici și prea preocupați de ei înșiși.

Mi-am dat seama că observase deja Biblia mea și m-a deranjat că îmi simțeam obrajii arzând.

– În mod sigur domnișoara Thorn nu pare melancolică, a zis binevoitor căpitanul Gates.

Privindu-l, am întâlnit o privire francă și blândă în ochii lui întunecați.

– Nu, melancolică nu sunt, i-am răspuns. Chiar sunt foarte fericită.

– Of! interveni Kenneth ironic, toate ți se par roz, ca unui om fără experiență. Dar vei avea parte și de experiența vieții!

Au mai zăbovit o vreme în compania mea, râzând și sporovăind, după care ne-am întors îm-

preună la conac, și acolo liniștea mea s-a risipit. Îl preferam pe Kenneth, nu pe fratele lui, Hugh, care mi se părea prea sarcastic și arogant să te poți simți confortabil în prezența sa. Dar în ochii lui Kenneth vedeam o strălucire jucăușă care mă contraria, mai ales că, în această după-amiază, ni s-au întâlnit privirile de mai multe ori.

La cină am fost încântată de atmosferă. În seara aceea, s-a încins o petrecere foarte veselă. Căpitanul Gates și un alt domn, pe nume Stroud, veniseră pentru câteva zile la o partidă de vânătoare, iar prezența lor a animat cu siguranță seara. În toiul conversației și al râsetelor, deodată s-a făcut liniște, cum se mai întâmplă, iar din capătul celălalt al mesei a intervenit, pe neașteptate, Kenneth:

– Domnișoară Thorn, Nell – aici, de față – ar vrea să știe cum se intitula cartea pe care o studieai atât de atentă astăzi, în lanul de porumb.

M-am îmbujorat un pic. Pentru o clipă am ezitat, dar toți păreau să aștepte răspunsul meu. Apoi am spus pe un ton ferm:

– E vorba de Biblia mea.

Uimirea celor de la masă mai degrabă am simțit-o decât am văzut-o.

Nelly, care era mereu voioasă, a izbucnit în râs:

– Doar nu vrei să spui că ești bisericoadă! zise ea.

Însă mama ei îi făcu prompt semn să tacă, schimbând subiectul. Mi-am dat seama atunci că

mă așteaptă vremuri grele. În aceeași seară, ceva mai târziu, când muzica se auzea în surdină, iar eu stăteam în fața unei uși de sticlă privind spre grădina cuprinsă de înserare, căpitanul Gates s-a apropiat de mine:

– Văd că nu vă împiedică nimic în a vă exprima convingerile, domnișoară Thorn.

L-am privit cu seriozitate.

– Nici nu ar trebui să mă împiedice, i-am răspuns, căci nu are de ce să-mi fie rușine.

A zâmbit și, rezemându-se de ușă, mi-a lăsat impresia că mă măsoară cu un oarecare amuzament.

– Ți se pare o impolitețe dacă te întreb cu cine ai locuit înainte de a veni aici?

I-am răspuns, iar el a comentat îngândurat:

– E ciudat că Biblia ni se pare ceva neobișnuit uneori. Totuși nu pot să nu mă întreb dacă citeai din ea de plăcere sau dintr-o datorie.

– Păi chiar îmi place foarte mult! am exclamat.

Apoi, am adăugat puțin nestăpânită:

– Domnule căpitan, nu mă feresc să vă spun, așa cum i-aș spune-o oricui, de fapt, că abia în ultima vreme am ajuns să nutresc alte sentimente cât privește Biblia. Înainte mi se părea plicticoasă și monotună, însă acum totul s-a schimbat. Realitatea este că eu m-am schimbat și că nimic nu-mi place mai mult decât să mă retrag undeva și să citesc în tihnă, singură.

– În casa asta nu vei avea parte de prea multă tihnă, veni replica lui. Aici mereu se întâmplă

câte ceva. Te afli într-un loc unde viața este cu totul diferită. Cred că în curând și lectura Bibliei va ține de trecut.

– Niciodată, sper! am răspuns cu înflăcărare. Domnule căpitan, vă asigur că nu-mi propun să duc o viață prea lumească. Nu mă preocupă asemenea lucruri!

El a râs.

– Poate nici nu ai încercat vreodată să trăiești așa?

– Nici nu mi-am dorit.

Aici conversația noastră s-a întrerupt și, pentru restul serii, am fost destul de reținută în a vorbi cu ceilalți. Dar, la scurtă vreme după ce m-am retras în dormitor, Nelly a ciocănit la ușă.

– Aș vrea să stăm un pic de vorbă, mi-a zis. Sunt foarte curioasă în privința ta. Oare îți dai seama că toți am discutat despre tine în salon?

– Ba bine că nu! am răspuns râzând.

Cumva, Nelly îmi era foarte simpatică. Părea o persoană plăcută și deschisă. Constance, sora cea mai mare, cu toate că era mereu plină de viață, față de mine se arăta rece și distantă. De fapt, mi-a lăsat impresia că nu se bucura de venirea mea.

Nelly se așeză într-un fotoliu și, măsurându-mă din cap până în picioare cu un aer ghiduș, continuă:

– Ești frumușică, i-e drag omului să se uite la tine, dar partea cu cititul Bibliei pare atât de

neașteptată! Sigur, și eu citesc din Biblie seara, când merg la culcare – asta dacă nu sunt prea obosită –, dar e altceva. Mama a spus să nu-ți dăm prea multă atenție, fiindcă, în curând, o să te schimbi. Însă, din câte am aflat de la căpitanul Gates, i-ai mărturisit că n-ai de gând să duci o viață prea veselă, ca noi, de pildă. Se vede treaba că a devenit confidentul tău. Și a mai zis că el te va apăra în fața noastră, căci ești foarte hotărâtă să nu abandonezi. Hilda, oare ești dispusă să primești un sfat din partea mea? Nu te mai agita atât, nu mai fi așa de stingheră! N-ai venit într-o casă cu sfinți, să știi, așa că nu te poți aștepta să fim de acord cu tine prea curând. Sigur că mama nu va fi prea încântată dacă te opui planurilor pe care și le-a făcut pentru tine! S-ar supăra foarte tare, dar, până la urmă, ar ceda. Nu e valabil și pentru tata, care este tutorele tău, să nu uiți lucrul acesta! Nu-i plac „sclifoselile”, așa le numește el, și are idei mărețe despre locul pe care ar trebui să-l ai în societate. Dacă i te împotrivești, te previn că o să-i întoarcă pe toți împotriva ta. N-ar tolera vreodată să i se opună cineva. Iar ceea ce tata va face ca semn al autorității lui, Kenneth o va face pur și simplu fiindcă îi place să-i tachineze pe ceilalți. O să-ți dea mare bătaie de cap, îți spun de pe acum. Am vrut doar să te avertizez.

– Numai că eu nu am nici o intenție de a mă opune tatălui tău, am spus înroșindu-mă puțin, cu toate că mă străduiam să vorbesc liniștit. Nici